

(KÉRDÉSEK) „Lesz” – gondolom és remélem, de bizonyosan nem tudom. Mert többféle erőfeszítést mindeddig nem koronázott siker – az utóbbi két terv két esztendővel ezelőtti írásomban hasonló előidejűséggel szerepelt. Ugyanakkor elgondolkodtató mindaz, amit a nyelvtudás terén kívántam és nem tudtam elérni, márpedig magyarul bajos érdemi és hosszú távú kapcsolatot teremteni a nagyvilággal. Kérdések maradnak.

(ANYAGIAK) Vagyis: a mozgástér. Alapműködésünket évről évre abból a pénzből kell biztosítanunk, amely a minisztérium pályázatán nyerhető el, de amelynek megítéléséig nemcsak merész vágyainkról nem gondolkodhatunk, hanem pusztán „életfunkcióink” között is „prioritásokat” kell kijelölnünk. Hiszen amikor megítélik számunkra a támogatást, akkor sem jöhetünk igazán lendületbe – 2000-ben például már a harmadik negyedév is elkezdődött, mire megjelent számlánkon az a pénz, amelyből egész éves működésünket fedeznénk. Ugyanakkor nemcsak az iroda bérleti díjával, a telefonszámlával és a munkatársak bérével nem maradhatunk adósok, de – természetesen – a közterhekkel sem, hiszen bármiféle pályázat beadásának feltétele a friss igazolás kiegyenlített köztartozásainkról. Folyamatos zsonglórmutatványok szükségessé tehetik a pusztán fennmaradáshoz, s csak ezután következik minden további terv – és minden további pályázat, bár napjainkra egyre szűkülő térben, különféle kuratóriumok „csoportdinamikájának” kiszolgáltatottan, hosszú távra nemigen tervezhetően, határidők malomkövei között. De – még – bizakodva.

Lehetne másként?

(MEDDIG?) Helyünk lett. Másféle léptékű a működésünk, mint korábban volt, s kül- és belföldi kollégáktól folyamatosan árad a rokonszenvező visszajelzés. Társ szervezetek olvadnának belénk, komoly nemzetközi intézmények partnerei lettünk, munkánk és sikereink révén váltunk nagyon is jelenlővé.

Meddig?

Nyilván napról napra. Így kell fontossá válnunk, újabb és újabb tervekkel jelentkezünk, ötletekkel, tettekkel „legitimálni” intézményünket és működésünket. És persze hogy rengeteg öröm van a munkában, gondban, sikerben. Meg a munkatársakban, az iroda szellemében, kedélyében, s ahogy ez azután különféle alakokat ölt. Voltaképpen ez az öröm s a folyamatosan érzett bizalom az, ami működésünk legfőbb mozgatója – hogy csakugyan fontossá és szükségessé váltunk. És egészen szabadon: mert ezt semmi más nem írta elő, mint tenni akarásunk, s az a kitapintható szakmai igény, amely két éve a záporozó bizalom alakját öltötte.

Ez a szabadság a legfontosabb mozzanat. És bizonyonnyal addig, amíg...

Budapest, 2000. december 3.
NAGY ANDRÁS

P. s.: Írásom megszületése óta amolyan „történelmi dokumentummá” változott. Az elmúlt év végén tartott ITI VB-ülés nyomán (pontosabban: hatására) ugyanis lemondtam elnöki funkciómról, s a következő közgyűlésnek visszaadtam mandátumomat. A 2001. január 30-án tartott közgyűlés Fábri Pétert választotta meg a magyar ITI-központ elnökének.

A SZÍNHÁZ hivatalos honlapja a
www.lap.szh.hu
címen található.

Honlapunkon olvasható a SZÍNHÁZ aktuális számának tartalma, és nemsokára elérhetővé válik a lap archívuma is!
Folytassa az olvasást az interneten!

The issue opens with Katalin Virág's conversation with István Avar, one of our finest actors who just turned seventy.

Critics of the month are András Batta, Balázs Urbán, Judit Szántó, Tamás Tarján, László Zappe, Andrea Stuber, Andrea Tompa, Judit Csáki and Tamás Tarján once more; they saw for Színház *C'est la guerre* by Emil Petrovics (Budapest State Opera House), *The Threepenny Opera* by Bertolt Brecht and Kurt Weill (Katonai József Theatre), Ben Jonson's *Volpone* (the Radnóti Miklós Theatre at the Thália Theatre), Raymond FitzSimons' *Edmund Kean* (New Studio of the Thália), József Katona's *Banus Bánk* (Eger), Milán Füst's *The Unfortunate* (Békéscsaba), Tibor Zalan's *Fishblood Dye* (Studio K), Anthony Shaffer's *Sleuth* (Merlin) and Thomas Bernhard's *Vor dem Ruhestand* (Budapest Chamber Theatre). The review Tamás Koltai devoted to the play *Operetta* by Witold Gombrowicz (Kaposvár) is followed by András Pályi's interview with Rita Gombrowicz, the author's widow.

Our column on modern dance contains three reviews. István Nánay saw *Towards Twilight* by the Central European Dance Theatre, Katalin Lőrinc writes on *Paradise?!* by choreographer Ildikó Bacskai and Tamás Halász reviews *The Flying Fish* and *The Weariness of the Saints* by the Vera Sander Art Connects company.

A new and very special author, Béla Pintér is introduced by critic Dezső Kovács who saw his last play, *The Gate of Nowhere* at the Szkéné and by Gábor Bóta who had a conversation with him.

We further publish German critic Thomas Irmer's review on the new and monumental version of Goethe's *Faust* (both parts) directed by Peter Stein first at Hannover and more recently in Berlin.

Author András Nagy as former president of the Hungarian Centre of the International Theatre Institute (ITI) sums up the experiences and achievements of his two years at the head of the institution.

Playtext of the month is a play for children: *The Knighting of the Wanderer* by Nelli Litvai.

2001-ES KÜLÖNSZÁMUNK KAPHATÓ
EGYES SZÍNHÁZAKBAN ÉS KÖNYVESBOLTOKBAN,
VALAMINT A SZERKESZTŐSÉGBEN.